

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνην καὶ Τρίμηνν ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 30 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 48

ΟΙ ΘΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

KINEZIKO MYΘISTOPHMATAKI

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Φυσικά, ἂν ἔρχονταν ἔτσι ἀπὸ τὸ Πεκίνο, θὰ εἶχαν ψοφήσει ὅλες. Ἀλλ' ἀνάσαιναν λίγο οἱ κακόμοιρες στοὺς διαμέσους σταθμούς. Καὶ νὰ μόλις ἔπεσαν στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου, συνήλθαν, ζώηρεψαν κι' ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—Κλείστε καλὰ τίς πόρτες, μὴ φύγη καμμιὰ! φώναξε ὁ Πιν Χό.

Καὶ κοίταξε τίς θρνιθες ἐκστατι-
κός. Ἀλήθεια τί ὁμορφες ποὺ ἦταν! Οὔτε στὸν ὕπνο του δὲν θὰ εἶχε ἰδεῖ τόσο ὁμορφες κοτούλες ὁ Ταϊκούν! Μιά προ-
πάντων ἦταν κάτι τὸ ἔκτακτο. Καθαυτὸ «πλουμιστή», ἔμοια-
ζε σὰ νὰ φοροῦσε μεταξωτὸ φόρεμα κεντημένο μὲ πολύ-
χρωμες κλωστές, στὸ κεφάλι εἶχε ἓνα θαυμάσιο λοφίο σὰ νὰ ἦταν σκουφίτσα, καὶ τὰ πόδια τῆς σκεπασμένα μὲ μακρὺ με-
ταξένιο χνούδι.

—Ἀχ, τί ὁμορφη κόττα ;
φώναξε μαζὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ
ταχυδρομείου κι' ὁ μηχανικός
τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Πιν-Χό πῆγε νὰ τρελα-
θῇ ἀπ' τὴ χαρά του ἅμα τὴν
εἶδε. Ἦταν ἴδια κι' ἀπχράλλαχτη
μὲ τὴν πλουμιστὴ θρνιθα τοῦ Ταϊ-
κούν, λὲς κι' εἶχε ξαναζωντανέ-
ψει.

—Νά, αὐτὴ θὰ μᾶς σώσῃ! φώνα-
ξε ἀκράτητος.

Κι' ἀρπάζοντάς τὴν στὴν ἀγκα-
λιά του, ἀνέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ
σκαλιὰ τῆς σκάλας ὡς τὴ μεγάλη
αἰθουσα τοῦ ὑπουργείου.

—Τόπο! φώναξε· τόπο νὰ περά-
σω! ἡ πλουμιστὴ θρνιθα ἀναστήθη-
κε! Τόπο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ αὐτοκρατορίσσα Μασ-Δίγκ

Ὁ Κιν-Δόγκ, καθισμένος στὴν ἀ-
ψηλή του θέση, περίλυπος, μὲ τὸ
βλέμμα ἄτονο καὶ τὸ μέτωπο ζαρω-
μένο ἀπὸ τὴ σκέψη, ἄκουσε ἀπ' τοὺς
πρώτους τὴ φωνὴ τοῦ νεαροῦ Κι-
νέζου.

«Τί λέει αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ; εἶπε
μέσα του, θὰ τρελλάθηκε βέβαια. Ἀνα-
σταίνονται ποτὲ οἱ ψόφους κόττες ;»

Ἡ αὐτοκρατορίσσα εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου τὸ λουτρό της
μὲ ροδόσταμα. . . (Σελ. 422 στ. α').

Ἀλλ' ἅμα εἶδε τὸν Πιν-Χό νὰ
κρατῇ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ πλου-
μιστὴ κόττα ὀλοζώντανη, ὁ μέγας
Μανδάρινος ἔχασε κάθε αξιοπρέ-
πεια, κατέβηκε ἀπ' τὸ θρόνο του
καὶ, ἀγκαλιάζοντας μαζὶ καὶ Πιν-Χό
καὶ κόττα, φώναξε μὲ κατασυγκινη-
μένη φωνή :

—Ἀλήθεια ; ζῇ ἀκόμα, ζῇ ἡ
πλουμιστὴ ;

Ὁ Πιν-Χό εἶχε ἀποχτήσει πάλι
καὶ τὴν ψυχραιμίαν του, καὶ τὸ θάρ-
ρος του, καὶ τὴ φαειρότητά του.

—Ἀς τρέξουμε, ἀγαπητέ μου,

Μανδάρινε, εἶπε, στὸ παλάτι τοῦ
Ταϊκούν. Ἐχω γιὰ τὴ Μεγαλειότητά
του πενήντα κόττες, ποὺ εἶναι ἄλλο
νὰ σοῦ λέω κι' ἄλλο νὰ τίς βλέπῃς !

—Ἔτσι ἔ ; ἔκαμε σαστισμένος ὁ
Κιν-Δόγκ· καὶ ποῦ τίς ἔχεις ; πῶς
βρέθηκαν ἄξαφνα πενήντα κόττες,
ὁμορφες ὅσο μοῦ λές ;

—Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀρ-
γότερα, ἀποκρίθηκε ὁ Πιν-Χό. Πάμε
τώρα. Μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα
θὰ ἐπαναλαμβάνετε ὅσα λέω ἐγώ,
καὶ προπάντων θὰ κάνετε πῶς ξέρε-
τε ὅλα ὅσα ἔγιναν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κιν-Δόγκ· ἂν καὶ
δὲν καταλαβαίνω τίποτα, θὰ
κάνω πῶς τὰ ξέρω ὅλα. Χρειά-
ζεται κι' αὐτὸ καμμιὰ φορά.

Ὁ Κιν-Δόγκ κι' ὁ Πιν-Χό
μπήκαν στὸ φορεῖο καὶ πῆγαν
στὸ παλάτι τοῦ Ταϊκούν. Πρω-
τότερα ὅμως εἶχε στείλει τίς
πενήντα κόττες μέσα σὲ κλει-
στὰ καλάθια, φορτωμένα σὲ
μουλάρια, ποὺ «μέχρι νεωτέ-
ρος διαταγῆς», ἔπρεπε νὰ πε-
ριμένουν στὸ προαύλιο τοῦ πα-
λατιοῦ.

Ἐνας φρουρός, ὀπλισμένος
ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια,
ἐμπόδισε τὸν Κιν-Δόγκ καὶ
τὸν Πιν-Χό ποὺ ζήτησαν νὰ
μιλήσουν στὸν αὐτοκράτορα.

—Δὲν ἐπιτρέπεται !

—Μὰ εἶναι ὁ πρωτοψουργός του
μὲ τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα του.

—Σὰς ξέρω. Μὰ ὁ Μεγαλειότατος
δὲν δέχεται κανένα.

—Οὔτε ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ
γιατρέψουν τὴν ἀγαπητὴ του θρνιθα ;

—Ἡ πλουμιστὴ θρνιθα πέθανε τὸ
πρῶτ. Δὲν ἐπιτρέπεται, σὰς λέω.
Φύγετε !

Ἡ περίστασις ἔκανε τὸν Κιν-Δόγκ
πρὸ ἐξυπνο ἀπ' ὅ,τι ἦταν.

—Ἐρεῖς τί ; εἶπε σιγὰ στὸν Πιν-
Χό. Ἐγὼ λέω νὰ πάμε στὴ σεβαστὴ
μου ἀδελφῇ, τὴν αὐτοκρατορίσσα.

Αυτή δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῇ τὴ βοήθειά της. Τί λές;

— Μὰ βεβαίως! ἀποκρίθηκε ὁ Πιν-Χό. Ἐπρεπε μάλιστα νὰ τὸ εἶχατε σκεφθῇ νωρίτερα.

— Καὶ δὲν εἶναι πάλι καλὸ πού τὸ σκέφθηκαν τώρα;

Πῆγαν μὰζι στὸ θερινὸ περίπτερο δπου ἀναπαύονταν ἡ αὐτοκρατορίσσα Μάο-Λίγκ, ἡ πιδ ὁμορφῆς Γιαπωνέζα πού εἶδε ποτὲ δὲ κόσμος.

Ἡ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ Ταϊ-κούν εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου τὸ λουτρό της μὲ ροδόσταμα, καθὼς συνήθιζε, καὶ μὲ μιὰ θαυμάσια μεταξωτὴ ρόμπα, πού κανέναν δὲν θὰ μπορούσε νὰ προσδιορίσῃ τὸ χρώμα της, ἦταν ἐκπληρωμένη σ' ἓνα μαλακὸ σοφά.

Ὅταν ἀκουσε πὼς τὴ ζητεῖ ὁ ἀδελφός της, εἶπε νὰ τῆς τὸν πᾶνε ἀμέσως καὶ τὸν δέχθηκε μὲ παρήγορο χαμόγελο.

Ὁ Πιν-Χό δὲν ἐτόλμησε νὰ μπῇ κι' αὐτὸς στὴν εὐδιασμένη σάλα τῆς αὐτοκρατορίσσας, παρὰ ἔμεινε μὲ σεβασμὸ στὸ κατώφλι κι' ἔδλεπε τὸν Κιν-Λόγκ πού φιλοῦσε ταπεινὰ καὶ στοργικὰ τὸ χερὰκι τῆς ἀδελφῆς του.

— Μεγαλειότατη, τῆς εἶπε αὐτὸς μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη εὐγλωττία· ἂν αἰσθάνεσαι νὰ ρέῃ στίς φλέδες σου ἓνα θερμὸ καὶ γενναῖο αἷμα, σκέψου πὼς τὸ ἴδιο αὐτὸ αἷμα ρεῖ καὶ στίς φλέδες τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ μὴ θελήσης νὰ χυθῇ ἀδικα γιὰ μιὰ ἰδιοτροπία τοῦ πολυσέβαστου συζύγου σου· μὴ ἓνα λόγος, ὠραία κι' ἀγαπημένη μου ἀδελφή, μὴ θελήσης νὰ σχίσω τὴν κοιλιὰ μου.

— Κάθε ἄλλο θέλω παρ' αὐτό! ἀποκρίθηκε ἡ Μάο-Λίγκ καὶ μισσηκώθηκε ἀπὸ τὰ μαξιλάρια της. Ἀλλὰ γιατί θὰ τὸ ἔκανες; μήπως ἔγινε καμμιά συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Ταϊ-κούν, πού ἀρχηγός της ἦσουν σύ, κι' ἀποκαλύφθηκε;

— Καθόλου! φώναξε ὁ Κιν-Λόγκ. Εἶμαι πάντα ὁ πιστότερος δοῦλος του. Μὰ δὲν ξέρεις πὼς ὁ σεβαστός μου κύριος μοῦ εἶπε πὼς θὰ μὲ πάψω, θὰ μὲ πετάξω ἀπὸ πρωθυπουργό, ἂν πεθάνῃ ἡ πλουμιστὴ του θρῆνη; Δυστυχῶς γιὰ μένα, ὁ Μεγαλειότατος πιστεύει πὼς αὐτὸ ἔγινε. Χάνω λοιπὸν τὴ θέση μου καὶ δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ σχίσω τὴν κοιλιὰ μου.

Ἡ αὐτοκρατορίσσα ἔγινε σκυθρωπή.

— Τὸ ξέρω, εἶπε· σήμερα τὸ πρωτὶ πέθανε ἡ πολυαγαπημένη αὐτῆς θρῆνη, κι' ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸ ἔμαθε ὁ σύζυγός μου κλαίει ἀπαρηγόρητα πού σοῦ κάνει λύπη νὰ τὸν βλέπης. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, μὴ μπορῶν-

τας οὔτε νὰ τὸν μιμηθῶ οὔτε νὰ τὸν βλέπω νὰ κἀνῃ ἔτσι, κατέφυγα σ' αὐτὸ τὸ περίπτερο, καὶ δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ του. Ἀχ, τί κακό!

Τότε προχώρησε κι' ὁ Πιν-Χό, χαίρετσε ταπεινὰ τὴν αὐτοκρατορίσσα κι' εἶπε:

— Τὴν ἀναστήσαμε τὴν πλουμιστὴ θρῆνη, Μεγαλειότατη! Δὲν ἦταν νεκρή, ἦταν μόνο λιποθυμισμένη.

Ἡ Μάο-Λίγκ σηκώθηκε καταθυμωμένη.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ξένος; ποιὸς τοῦ ἔδωσε τὴν ἀδεια νὰ μπῇ ἐδῶ μέσα;

— Μὴ θυμῶνῃς, ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ ἀδελφή μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κιν-Λόγκ. Αὐτὸς ὁ νέος πού βλέπεις εἶναι ὁ Πιν-Χό, ὁ σωτήρας μου. Αὐτὸς ξέρεῖ νὰ γιαιτρεύῃ τίς ἀρρωστες κόττες καὶ νὰ κἀνῃ ἄλλες, γερές, χωρὶς νὰ γεννιοῦνται ἀπὸ αὐτό.

— Πῶς; τί; ἔκαμε ὁ Πιν-Χό χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Κιν-Λόγκ, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἀπόψε, στὸ ὑπουργεῖό μου, μὲ τρόπο πού τὸν ξέρεις μόνο ἐσύ, δὲν γεννήθηκαν πενήντα ὠραιότατες κόττες, ἀπὸ τίς πιδ σπά-νιες;

Ὁ Πιν-Χό χαμογέλασε χωρὶς νὰ παντήσῃ. Ἦταν καιρὸς κι' ἀνάγκη νὰ δώσῃ τώρα ἐξηγήσεις.

Ἡ αὐτοκρατορίσσα, ἀπ' ὅσα ἀκουσε, προαισθάνθηκε πὼς ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ξένος ἔμελλε νὰ σταματήσῃ τὰ δάκρυα τοῦ συζύγου της. Σεθύμωσε λοιπὸν ἀμέσως καί, χαμογελώντας, ρώτησε:

— Πιν-Χό εἶπες πὼς λέγεται;

— Ναι, ἀδελφῆ μου.

— Εἶναι Κινέζος;

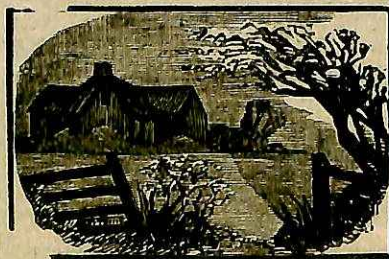
— Ἀπὸ τὸ Πεκίνο.

— Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸν παρουσιάσω στὸν αὐτοκράτορα.

Ἐκίνησαν κι' οἱ τρεῖς. Κι' ἀκολουθώντας τὴν ἀδελφή του, ὁ Κιν-Λόγκ ἔτριβε τὴν κοιλιὰ του, κατευχαριστημένος βέβαια πού δὲν ἦταν πιά ἀνάγκη νὰ τὴ σχίσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λεὶλά-Χανούμ)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Ἀπὸ τότε πού συναισθάνθηκα τὴν ἀνάγκη τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, ἔδωσα σ' ἑλούς τοὺς ἐχθρούς μου ἀμνηστία. Ποιήματα πού μιλοῦσαν μὲ κάποια ἀνευλάβεια γιὰ τὰ θεῖα, τὰ ἔρριξα στὴ φωτιά, κι' ἦταν τὸ καλύτερο πού εἶχα νὰ κάμω γιὰ τέτοια ποιήματα. Ἐγύριζα βέβαια στὸ Θεὸ ὅπως ὁ ἄσωτος υἱός, ἀφοῦ ἀρκετὸν καιρὸ ἔβασκα χοίρους (ἢ ἐδιάβαζα ἀθέους φιλοσόφους, πού ἦταν τὸ ἴδιο). Ἡ ἀθλιότης ἄραγε μ' ἔκαμε νὰ γυρίσω; Ἦταν αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ αἰτία... Ἐγνώρισα βέβαια στὴν πορεία μου καὶ τὸ Θεὸ τοῦ Πανθεΐσμου (τῆς φιλοσοφίας πού διδάσκει πὼς τὸ σύμπαν εἶναι ὁ Θεός), ἀλλὰ δὲν ἱκανοποιήθηκα καθόλου... Ἄν ἐπιθυμῇ κανένας ἓνα Θεὸ πού νὰ μπορῇ νὰ τὸν βοηθῇ—κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο—πρέπει νὰ τὸν δεχθῇ σὰ Θεὸ προσωπικὸ, ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον, παντοδύναμον, παντογνώστη, δίκαιο καὶ ἀγαθό.

(Παράφραση ἀπὸ τὸ «Romancero» τοῦ μεγάλου γερμανοῦ ποιητοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ)

Η ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Καίτη, Νίτσα, στέκονται μὲ λύπη.

Καίτη.— Σοῦ εἶπα λίγα φέμματα.

Νίτσα.— Καὶ γὼ σοῦ εἶπα λίγα φέμματα.

Καίτη.— Πῶς μετανοιώνω τώρα γιὰ τὰ φέμματα! Ντρέπομαι.

Νίτσα.— Κι' ἐγὼ ντρέπομαι.

Καίτη, ἀναστενάζει.— Ἀχ! Ἄν δὲν ἦταν φέμμα...

Νίτσα, ἀναστενάζει.— Ἀχ! Ἄν δὲν ἦταν φέμμα...

Καίτη.— Νὰ σοῦ τὴ δείξω τὴν κούκλα; (ἀποφασιστικά).

Νίτσα.— Νὰ σοῦ τὴ δείξω κι' ἐγώ;

Καίτη.— Ναι.

Νίτσα.— Κι' ἐγὼ ναί. (Ἡ κάθε μιὰ τρέχει καὶ φέρνει τὴν κούκλα της).

Καίτη.— Νὰ τὴν ἡ κούκλίσσα μου.

Νίτσα.— Νὰ τὴν ἡ κούκλίσσα μου.

Καίτη, μὲ ἀμνηστία.— Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ ἂς μὴ ἀνοικοκλείνῃ τὰ μάτια της.

Νίτσα.— Κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ ἂς μὴ μασσᾷ τὸ στοματάκι της.

Καίτη, φιλᾷ τὴν κούκλίσσα.— Κορούλα μου χρυσή.

Νίτσα, φιλᾷ τὴν κούκλίσσα.— Κορούλα μου χρυσή.

Καίτη.— Πᾶμε νὰ τίς βγάλουμε περίπατο;

Νίτσα.— Πᾶμε. (Φεύγουν)

ΑΓΛΑΙΑ

ΙΡΣΙΜ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ τῶν θεατρικῶν Συγγραφέων θέλησε κι' αὐτὴ νὰ τιμῇ τὰ Πενηντάχρονα μου μὲ μιὰ ἐπίσημη, πανηγυρικὴ παράσταση κάποιου παλιοῦ μου ἔργου. Ἡ μεγάλη Μαρίκα Κοτοπούλη προσφέρθηκε νὰ παίξῃ στὸ Θέατρό της, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, τὴ «Στέλλα Βιολάντη», δρᾶμα μου πού αὐτὴ πρώτη, ἔδω καὶ τριάντα χρόνια ἐπαίξει στὴν τότε «Νέα Σκη-νὴ». Ὁ ἑξοχος μαέστρος Μανώλης Καλομοίρης, πού εἶχε συνθέσει μιὰ «σκηνικὴ μουσικὴ» γιὰ τὴ «Στέλλα Βιολάντη»—ἐισαγωγὴν καὶ κάθε πράξιν—ἔνα ἰντερμέτζο στὴν τρίτη—ἀνέλαβε νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ καὶ φινάλε. Σχηματίσθηκε μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ 40 ὄργανα γιὰ τὴν ἐκτέλεση, μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Ζῶρα. Ἡ γιορτὴ ἀναγγέλληκε γιὰ τὴν Τετάρτη 20 τοῦ Ὀκτώβρη, ὥρα 10 μ. μ. Καὶ τὸ μεγάλο Θέατρο κατακλύσθηκε ἀπὸ κόσμον. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων, ὁ Πρόεδρος, τῆς Ἀκαδημίας ὁ διευθυντὴς τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἦταν στὰ πρῶτα καθίσματα. Καὶ γύρω τοὺς ἔλη ἡ φιλολογικὴ, ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ κοσμικὴ πρωτεύουσα.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ κ. Συναδινός, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας μίλησε θερμὰ καὶ σύντομα γιὰ τὰ Πενηντάχρονα μου καὶ εἶπε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ τὸ τόσο τιμητικόν, πὼς δὲν τὰ γιορτάζω μόνο ἐγώ, ἀλλὰ «ὀδᾶκερὴ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία σὺν ἓνας ἀνθρώπων». Ἐπειτα ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη ἀπήγγειλε μὲ τὴν ὀρχήστρα τὸ γνωστὸ ποίημα τοῦ Παλαμά «Στέλλα Βιολάντη», πού τὸ ἔχω βάλει σὺν πρόλογο στὸ δρᾶμα μου. Κι' ἀμέσως ἄρχισε ἡ παράσταση. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ κόσμου κάθε φορὰ πού ἐπεφτε ἡ αὐλαία μὲ τὰ ὠραία ἐκεῖνα «φινάλε» τῆς ὀρχήστρας. Ἀτελείωτα ξεσποῦσαν τὰ χειροκροτήματα πού μᾶς καλοῦσαν στὴ σκηνή, τοὺς ἡθοποιούς καὶ μένα, καὶ ζωηρότατα ἀντηχοῦσαν οἱ ἐπευφημίες. Στὸ τέλος τὰ συγχαρητήρια κι' οἱ εὐχές. Μιὰ ἐφημερίδα ἔγραψε τὴν ἐπομένη πὼς μοῦ ἐπόνεσε τὸ χέρι ἀπὸ τὰ τόσα θερμὰ χειροσφιγίματα. Κι' ἀλήθεια, σὲ κάθε διάλειμμα ἀνέβαιναν γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ στὰ παρσκήνια νὰ συγχαροῦν τὴ μεγάλη πρωταγωνίστρια πού ζωντάνευε τὴ Στέλλα καὶ τὸ συγγραφέα

της πού γιόρταζε τὰ πενήντα τοῦ λογοτεχνικά καὶ θεατρικά χρόνια. Καὶ μπορεῖται νὰ φαντασθῇ τὴν εὐχαρίστησή μου, τὴν ἱκανοποίησή μου, τὴ συγκίνησή μου, ἀπὸ τὴν ὠραία αὐτὴ παράσταση τῆς Τετάρτης.

Καὶ ὅμως! ἀκόμα πιδ ὠραία μοῦ φάνηκε καὶ πιδ ἀξέχαστη θὰ μοῦ μείνῃ μιὰ ἄλλη—γιατὶ οἱ παραστάσεις τῆς «Στέλλας Βιολάντης» συνεχίζονται—ἡ ἀπογευματινὴ τοῦ περασμένου Σαββάτου. Τὸ ἀπέραντο Θέατρο ἦταν πιδ ἀσφυκτικὰ γεμάτο κι' ἀπὸ τὴν πρώτη. Σωστὴ κοσμοπλημῦρα. Καὶ στὴν πλατεία, καὶ στοὺς ἐξώστες καὶ στὰ θεωρεῖα, μὰζι μὲ τοὺς μεγάλους, ἔδλεπα—ἀπὸ ἓνα

θεωρεῖο δπου καθόμουν μὲ τὰ ἐγγόνια μου—κι' ἓνα πλήθος παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια, μαθητὲς καὶ μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου πού ἦλθαν μὲ τίς δασκάλες τους. Ἦταν ἡ Νεολαία. Ἡ Νεολαία, πού δὲν μπόρεσε νάρθῃ στὴ βραδυνὴ πρώτη ἦρθε νὰ μὲ τιμῇ σ' αὐτὴ τὴν ἀπογευματινὴ. Καὶ μὲ πόσο μεγαλύτερο ἐνθουσιασμὸ χειροκροτοῦσε καὶ ἐπευφημοῦσε. Τί τὰ θέλετε! Ἡ ἀγάπη τῆς Νεολαίας μοῦ εἶναι πιδ πολυτιμὴ ἀπὸ κάθε τι. Γι' αὐτὸ ἡ ἀπογευματινὴ τοῦ Σαββάτου ἦταν γιὰ μένα πιδ ὠραία καὶ θὰ μοῦ μείνῃ πιδ ἀξέχαστη κι' ἀπὸ τὴν ἐπίσημη πρώτη...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'

Ὁ Πιτσιρίκος ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά, καὶ δείχνοντας τὸ πηγάδι, τὸν ρώτησε.

— Ἀρκεῖ τόσο βάθος, Μεγαλειότατε, ἢ τὸ θέλετε βαθύτερο;

— Ἀρκετὸ εἶναι, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς· ἀλλὰ τὰ πηγάδια ἀξίζουν ὅταν ἔχουν μέσα νερό· κι' ἐγὼ δὲν βλέπω οὔτε στάλα.

— Τώρα θὰ ἴδῃτε μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Πιτσιρίκος, βγάζοντας ἀπὸ τὸ ταγάρι τοῦ τὸ καρυδότσουφλο.

Τὸ συντριβάνι, πού καθὼς εἶπαμε, ἦταν κοντὰ στὸ πηγάδι, εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη δεξαμενὴ πού, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πιά νερό, τὴν εἶχαν γεμίσει λουλούδια. Ἀνάμεσα στὰ λουλούδια αὐτά, ὁ Πιτσιρίκος ἔχωσε μὲ τρόπο τὸ καρυδότσουφλο, τὸ ξεβούλωσε καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Τρέξε, κυρὰ-Πηγή, τρέξε!»

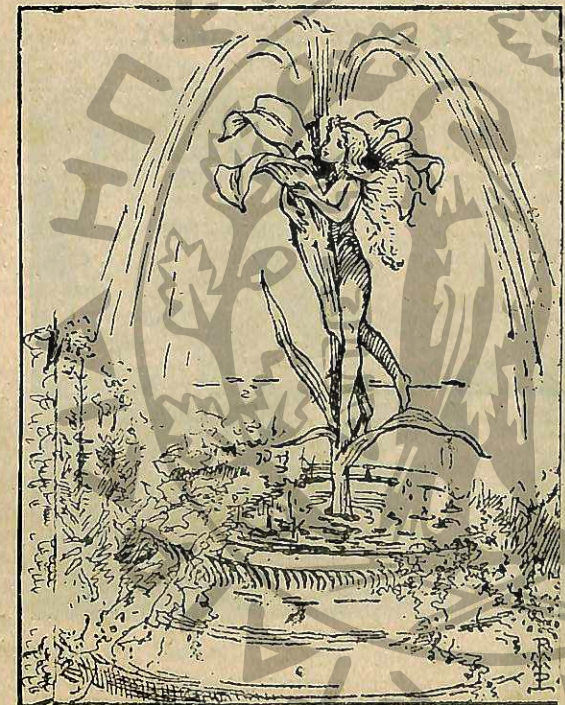
Ἀμέσως τὸ νερὸ ξεπήδησε μέσ' ἀπ' τὰ λουλούδια, ἀνέβηκε ψηλὰ ὡς τρία μέτρα καὶ ξανάπεσε στὴ δεξαμενὴ, ραντίζοντας μὲ τίς δροσερές του στάλες τὴν ἔσρη καὶ φρουγμένη αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ. Κι' ἐξακολούθησε νὰ ναβούζῃ ὁλοένα ψηλότερα καὶ ἀφθονώτερο, ὡς πού ξεχείλιζε ἡ δεξαμενὴ, κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὸ νερὸ ἔτρεξε στὸ πηγάδι καὶ σὲ λίγο τὸ γέμισε ὡς τὴ μέση. Ἀλλὰ σ' ἓνα τέτατον τῆς ὥρας σκηματίσθηκε κι' ἓνα οὐάκι, πού ἔτρεχε μέσα στὸ βασιλικὸ κήπο κι' ἐπὶοτιζε τὰ δέντρα του καὶ τὰ λουλούδια.

Ὁ Πιτσιρίκος γονάτισε μπροστὰ στὸ βασιλιά καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὅλα ὅσα μοῦ εἶχατε ζητήσῃ;

— Καὶ μὲ τὸ παρὰπάνω, Μαρκήσιε Πιτσιρίκε! ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς. Σοῦ χαρίζω τὸ μισό μου βασίλειο, καθὼς σοῦ ὑποσέσθηκα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν κόρη μου γυναίκα, αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα πού δὲν ἔξαστάται μόνο ἀπὸ μένα.

— Μὰ τί ἄλλο πρέπει

να κάμω; ρώτησε ο Πιτσιρίκος, κοιτάζοντας τώρα τη βασιλοπούλα. — Αυτό θα σου τὸ πῶ αὐριο, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς. Γιὰ τὴν ὥρα σὲ φιλοξενῶ στὸ παλάτι μου, καὶ θὰ σοῦ εἰσιμάσουν τὴν καλύτερη κάμαρα γιὰ νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε.

Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασιλοπούλα μπήκαν στὸ παλάτι. Κι' ὁ Πιτσιρίκος ἔψαξε νὰ βοῇ τοὺς ἀδερφοὺς του.

Νὰ τους, ἐκεῖ ἀπέξω, σὲ μιὰ ἄκρη καθισμένοι ἀξιολύπητοι μὲ τὰ κοιμένα τους αὐτιά, νὰ κλαῖνε τὴ μοῖρα τους. . .

— Εἶδατε, τοὺς εἶπε ὁ Πιτσιρίκος, τί καλὰ ἔκανα ποὺ ἤθελα νὰ τὰ βλέπω καὶ νὰ τὰ μαθαίνω ὅλα;

— Εἶχες τύχη, μουρμούρισε ὁ Παῦλος. Κι' ἡ τύχη ἔρχεται πάντα σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἀξίζουν λιγώτερο.

Ὁ Πέτρος ὅμως, ποὺ εἶχε πῶ καλὴ καρδιά, εἶπε:

— Ναί, ἔκανες καλὰ ἐδὼ ποὺ ἤθελες νὰ τὰ βλέπης καὶ νὰ τὰ μαθαίνης ὅλα. Χαίρουνται γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου, κι' ἤθελα νὰ τὰν ἐδῶ, κι' ὁ πατέρας μας γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ καὶ νὰ χαρῇ.

Ὁ Πιτσιρίκος πῆρε τοὺς ἀδερφοὺς του καὶ τοὺς ἐσύστησε στὸν αὐλόρχη τοῦ βασιλιά. Κι' αὐτός, γι' ἀγάπη τοῦ Μαρκήσιου Πιτσιρίκου, ποὺ ἦταν πᾶ σπουδαῖο πρόσωπο στὸ παλάτι, τοὺς ἔστειλε στὸ βασιλικὸ γυμνασιὸν γιὰ νὰ τοὺς γιαιτρέψῃ χάρισμα τὰ κοιμένα αὐτιά.

Ἀφοῦ ἔκαμε γιὰ τοὺς ἀτυχοὺς ἀδερφοὺς του, ὅτι μποροῦσε, ὁ Πιτσιρίκος, μὲ ἡσυχὴ καρδιά κοιμήθηκε περὶ φῆμα στὴν ὥρα καμάρα ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει στὸ παλάτι. Ὁ βασιλιάς ὅμως, τὴ νύχτα ἐκείνη, δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Δὲν ἤθελε γιὰ γαμπρό του τὸν Πιτσιρίκο, μὰ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ παραβῇ τὸ λόγο του, ἀφοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ δώσῃ τὴ βασιλοπούλα σ' ὅποιον θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ δένδρο καὶ θὰ τοῦ ἔφερνε νερό, εἴτε βασιλόπουλο ἦταν εἴτε χωριάτης.

Τὸ πρωτὶ, μαθαίνοντας πῶς οἱ ἀδερφοὶ τοῦ Πιτσιρίκου ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ, τοὺς ἔκραξε, νὰ τοὺς ρωτήσῃ γιὰ τὸ χαρακτῆρα του. Ὁ Πέτρος, καλὸς πάντα, εἶπε μόνο καλὰ γιὰ τὸν ἀδερφό του κι' ἐπαίνεσε τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν καλοσύνη του. Ὁ κακὸς ὅμως Παῦλος εἶπε τὰντίθετα:

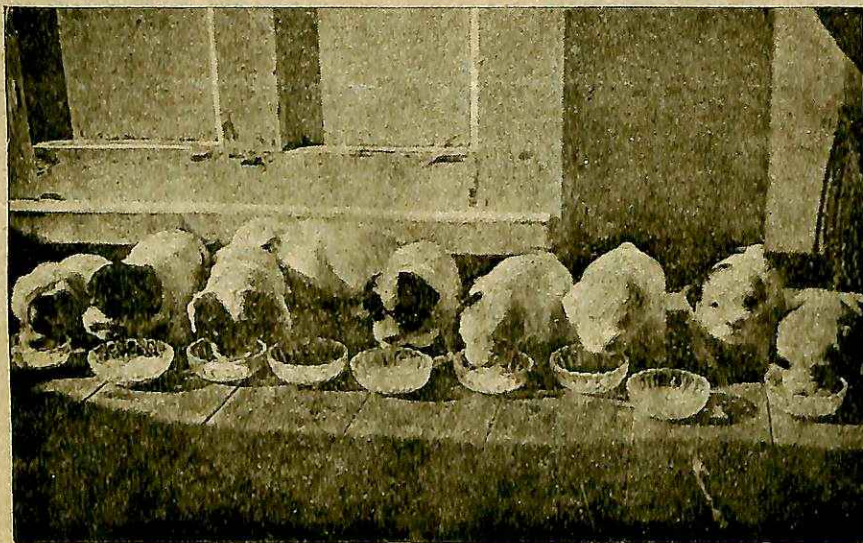
— Μάθε, πολυχρονεμένε μου βασιλιά, πῶς ὁ Γιάννης δὲν ἔχει κανένα καλὸ. Φαντασμένος μόνο, νομίζει πῶς μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ καὶ μὲ δράκοντες. Φαντάσου, ἐδῶ κοντὰ εἶναι ἕνας δράκος ποὺ τρώει ὅλα τὰ βώδια τοῦ κόσμου κι' εἶναι φόβος καὶ τρόμος. Ἐ, ὁ Πιτσιρίκος καυχῆθηκε πῶς, ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ κάμῃ σκλάβο του αὐτὸ τὸ δράκο!

«Καλὴ ἰδέα» εἶπε μέσα του ὁ βασιλιάς. Ὑστερὰ φώναξε τὸν Πιτσιρίκο καί, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς παλατιανούς, τοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὰ κουταβάκια πίνουν γάλα

Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὸν Ρεμῆν

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΒΑΛΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Δυὸ βάτραχοι, τὸ καλοκαίρι ποὺ ξεράθηκε ὁ βάλτος τους, ἔφυγαν γυρεύοντας κανέναν ἄλλο, ποὺ νά'χῃ ἀκόμα λίγο νερό.

Στὸ δρόμο τοὺς βρῆκαν ἕνα πηγάδι βαθύ.

— Νὰ ἐδῶ νερὸ ὅσο θέλουμε, εἶπε ὁ ἕνος βάτραχος στὸν ἄλλο· πηδοῦμε μέσα;

— Εὐκόλο εἶναι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος· δὲν συλλογιέσαι ὅμως κουτέ, ἂν ξεραθῇ καὶ τὸ πηγάδι, πῶς θὰ νεδοῦμε;

[Παράφραση]

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ἀποσπάσματα]

Ἐκείνοι καὶ λαμβάνουσιν κι' ἐγὼ νὰ μὴ χορταίνω.

Ἐκείνοι νὰ σταυλιζονται εἰς τὸ φαγεῖν (1) καὶ ὅταν,

Ἐκείνοι νὰ χορταίνουσιν τὰ πρῶτα τῶν ἰχθύων (2)

Κι' ἐμὲ νὰ μὴ μὲ δίδωσι κἂν θύννον (3) νὰ χορτάσω.

Ἐκείνοι πάντα πίνουσιν τὸ Χιώτικον εἰς κόρον,

Ἐμεῖς δὲ τὸ βαρυνώτικον τὸ νεροκοπημένον (4).

Ἐκείνοι σεμιδάλινον, ἐμεῖς δὲ πιτερᾶτον (5).

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ἐκείνοι τὰ νομίσματα συνάγουσιν ἀπλήτως,

Ἐμᾶς δὲ κατηχίζουσι περὶ φυλαγυρίας

Ἐκείνοι τὸ ἀφρατόζεστον μετὰ τοῦ σησαμίου,

Ἐμεῖς δὲ τὸ χονδρόχυλον τὸ σταχτοκυλισμένον.

Ὁ Θεόδωρος Πρόδρομος ἢ Πρωτοπρόδρομος, βυζαντινὸς ποιητὴς τοῦ ΙΒ' αἰῶνα, ἐγράψε στὴν ὁμιλουμένη νεοελληνικῇ τῆς ἐποχῆς του. — (1) Τὸ φαγεῖν, ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαρμυγματοῦ ἐγενε κατόπι τὸ φαγεῖν καὶ τὸ φαγεῖν καὶ τὸ φαγεῖν. (2) Τὰ πρῶτα τῶν ἰχθύων—τὰ καλύτερα ψάρια. (3) Θύννος—πρόστυχο χονδρόψαρο. (4) Νεροκοπημένον—πολὺ νερομένο κρασί. (5) Πιτερᾶτον—ψωμί ἀπὸ πίτουρα. (6) Ἐδε=ἰδοῦ. (7) Διέβη=ἐξέπεσε, (8) Διάσημοι βυζαντινοὶ ἱερεῖς.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ο «ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ»

Σήμερα θὰ πάμε νὰ διασκεδάσου· με. Τί, ὅλο σοβαρὰ πράγματα θὰ βλέπουμε; Καὶ στὴν ἑκθεσὴ ἀκόμη εἶχαν τὴν πρόβλεψη νὰ φροντίσουν γιὰ τὰ παιδιὰ, καὶ μέσα στὸ ἀπέραντο «Πάρκο τῆς Ψυχαγωγίας» ἐστήσαν κι' ἕνα τμήμα προωρισμένο ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, τὸν «Παιδικὸ Κήπο».

Πρὶν μποῦμε μέσα μᾶς ὑποδέχεται ἕνας σατανικὸς θόρυβος, οὐρλιάσματα, ξεφωνητά, σφυρίγματα. Μὴν τρομάζετε. Εἶναι ὁ ρωσικὸς σιδηρόδρομος ποὺ περνάει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Ὅσοι θέλουν νὰ τὸν δοκιμάσουν μπαίνουν μέσα σ' ἕνα βαγονάκι κι' ἐκεῖνο ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν δαιμονισμένο, ν' ἀνεβαίνῃ στὰ μεσοῦρανα, νὰ κατακυλάῃ στὸ βάθος, νὰ στρίβῃ ἀτέλειωτες κορδέλλες. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ πληρώνουν γιὰ νὰ περάσουν αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Χάρισμά τους.

Παρακάτω σὲ μιὰ στενὴ χωρὴ δεξαμένη ἕνα πλήθος βαρκάκια μὲ μοτέρ προσπαθοῦν ν' ἀνοίξουν δρόμο καὶ νὰ προχωρήσουν. Τὸ θέαμα μοῦ θύμιζε τὴν πλατεῖα τῆς Ὀπερας—τὰ Χαιτεῖα ἄς ποῦμε καλύτερα—τὴν ὥρα ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη κίνηση. Ποῦ καὶ ποῦ γίνονται καὶ συγκρούσεις καὶ οἱ ἐπιβάτες πέφτουν στὸ νερό.

Νά, ὅμως, φθάσαμε στὴν κυρία εἴσοδο τοῦ «Παιδικοῦ Κήπου». Δυὸ στρατιῶτες, σὲ στάση προσοχῆς, φρουροῦν τὴν πόρτα. Φοροῦν κίτρινα ἀμπέχονα καὶ ἄσπρα παντελόνια μὲ κόκκινα σειρήνια. Φοροῦν στραβά τὸ γαλάζιο πηλίκιό τους καὶ χαμογελοῦν ἀδιάκοπα κάνοντας τὰ μάγουλά τους νὰ φουσκώνουν, δλοκόκκινα καθὼς εἶναι, σὰν δυὸ μῆλα. Μὰ τί, τοὺς πῆρατε γι' ἀληθινούς; Καλὲ εἶναι ψεύτικοι, ἀπὸ ξύλο.

Ἐνα πλήθος περίπτερα ὅπου πουλοῦν χιλίες λιχουδιὲς μᾶς ὑποδέχονται. Δὲν κρατιέμαι, καὶ κάνοντας οὐ-

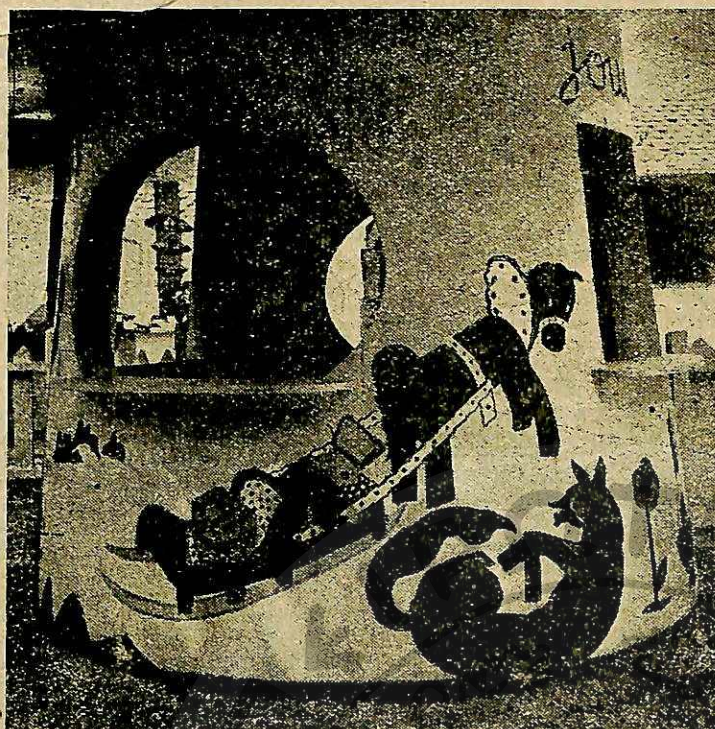
ρὰ πίσω ἀπὸ ἕνα πλήθος πιτσιρίκια ὀκτῶ καὶ δέκα χρόνων, παίρνω κι' ἐγὼ ἕνα χωνάκι μὲ παγωτὸ καὶ ἀρχίζω νὰ τὸ γλύφω, συνεχίζοντας τὸν περίπατό μου. Μμμ! ὦρατο εἶναι. Στὸ σχῆμα τὸ χωνάκι μοιάζει μὲ αὐτὰ ποὺ πουλοῦν οἱ «γιατσάδες» στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερο. Τὰ περισσότερα παιδιὰ ἀπολαμβάνουν τὸ παγωτὸ τους, κάνοντας μιὰ βόλτα μὲ τὰ ἀλογάκια (ποὺ δὲν εἶναι

γνωστότερες μορφές τῶν κλασσικῶν παιδικῶν βιβλίων, τῶν γαλλικῶν ἐννοεῖται. Νὰ ἡ περίφημη Μπεκασσίν, ποὺ δὲν ὑπάρχει μικρὴ Γαλλίδα ποὺ νὰ μὴ τὴν ξέρῃ, νὰ οἱ μικροὶ ἥρωες τῆς Bibliothèque Rose, νὰ καὶ οἱ πῶς μοντέρνοι ἥρωες τοῦ Μίκυ-Μάους. Ὁ Μίκυ-Μάους ὁ ἴδιος, ὁ σκύλος τοῦ Πλούτων, τὰ Τρία Γουρουνάκια, ὁ κακὸς Λύκος καὶ τόσο ἄλλοι ἥρωες τοῦ παιδικοῦ κινηματογράφου.

Παρακάτω βρίσκεται ἕνα περίπτερο, ὅπου μερικοὶ γυμνασμένοι σκύλοι μᾶς δείχνουν τί μποροῦν νὰ κάνουν καὶ στὴν εἴσοδό του βλέπουμε ἕνα περίεργο θηρίο. Εἶναι ἕνα εἶδος λεοπαρδάλεως ποὺ ἔχει τὸ χάρισμα νὰ μπορῇ νὰ ἐξημερώνεται πολὺ εὐκόλα. Στὴν ὄψη καὶ στὸ χρῶμα μοιάζει μὲ τὸν πάνθηρα εἶναι ὅμως ἡμερο σὰν σκυλί. Μὲ κάποιο δισταγμὸ ἀποφάσισα νὰ τὴν χαϊδέψω, μιὰ κι' ἔδλεπα νὰ τὸ κάνουν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Σὲ κάθε χᾶδι ποὺ τῆς ἔκανα, μ' ἔγλυψε μὲ τὴ γλώσσα της. Μιὰ γλώσσα τόσο ἀδρὴ ποὺ κόντεψε νὰ μοῦ γδάρῃ τὸ πετόι μου.

Χωρὶς νὰ τὸ πάρω εἴδηση εἶχα βγεῖ ἀπὸ τὸν Παιδικὸ κήπο καὶ αἶφνης βρέθηκα... στὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς. Μιὰ γκαμήλα βρέθηκε μπροστὰ μου. Τὴν καθάλιεψα καὶ συνέχισα, τὴν περιοδεῖα μου ἐπάνω στὴ ράχη της. Περπατοῦσε πηγαινοντας πότε πόντιζα καὶ πότε δροτὰ ὅπως λένε οἱ ναυτικοί, ἔτσι ποὺ κόντεψε νὰ μουρῇ ὅτι παθαίνει κανεὶς εἴταν ταξιδεύῃ στὴ θάλασσα, μὰ συγχατήθηκα.

Στὴ ράχη τῆς γκαμήλας ἐπισκέφθηκα τὸ μαροκινὸ χωριὸ ὅπου διὰ φοροῦ ἐμποροὶ, ἡλιοφθήμενοι Ἀφρικανοὶ μὲ φέτια καὶ μπουρνούζια προσφέρουν τὰ ἐμπορεύματά τους: χρυσοκέντητα πασουμάκια, χαλιὰ ὄφανα, δέρματα κατεργασμένα, μπρούτζινους δίσκους κτλ. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ βρῇ κανεὶς ἐκεῖ καὶ τουφέκια, σὰν τῶν παποῦδων μας, μαλοκαπνισμένα

Τὸ περίπτερο τῶν παιχνιδιῶν στὸν Παιδικὸ Κήπο.

μόνο ἀλογάκια, ἀλλὰ καὶ κύκνοι καὶ λιοντάρια καὶ αὐτοκίνητα καὶ ἀεροπλᾶνα ἀκόμη), ἐγὼ ὅμως προτίμησα νὰ πάω παρακάτω.

Σὰς ἀρέσουν τὰ βιβλία; Πηγαίνετε σ' ἐκεῖνα τὰ πελώρια μανιτάρια ποὺ πιάνουν μιὰ δλόκληρη δένδρο-στοιχία. Ἡ κόκκινη ὀμπρέλλα τους σὰς φυλάει ἀπὸ τὸν ἥλιο ἢ τὴ βροχὴ ἐνῶ ἐσεῖς θὰ ξεφυλλίζετε τὰ βιβλία ποὺ βρίσκονται ἀραδιασμένα μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μανιταριοῦ. Τί θαυμάσιες ἐκδόσεις, τί εἰκόνες περιήφημες, τί χαρτὶ πολυτελέστατο, τί πλοῦτος. Ἐγὼ ὅμως νὰ σὰς πῶ ἐθαύμασα καὶ ἀπέξω τὰ μανιτάρια ποὺ γύρω γύρω εἶναι στολισμένα μὲ τίς

και στολισμένα με ρουμπίνια, μακρυά σπαθιά, γυριστά γιαταγάνια.

Ο περίπατός μου στη ράχη της γκαμήλας μ' έβγαλε ως τα σενεγαλέζικα μαγαζάκια. Μια δολοκλήρη οικογένεια έχει κουβαληθεί από τη Σενεγάλη για να πουλήσει κάτι φρικτές κουκλές από χοντροκομμένο ξύλο και μερικά ωραιότατα κοσμήματα από έλεφαντόριχα. Η γυναίκα είναι πολύ όμορφη και χαριτωμένη με τα πολύχρωμα φορέματά της, και το άρπαγκί της άστειοτατο, μέλο που το σγουρόμαλλο κεφαλάκι του το έχουν κουρέψει με σχέδιο καλλιτεχνικό, όπως τις μπορντούρες των περιβολιών. Κι' ο πατέρας και η μάνα και το παιδί δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να τρίβουν τα δόντια τους μ' ένα κομματάκι ξύλο από δένδρο της γάμ-

μας. Μ' αυτό λέει τον τρόπο αποκτούν κάτασπρα δόντια. Δεν έχουμε παρά να μπούμε μέσα και ν' αγοράσουμε κι' εμείς.

Εδώ κατεβαίνω από την ωραία γκαμήλα μου και φθάνω πεζή στην άκρη του πάρκου. Θαυμάζω ένα Βρετανό χωριάτη που έπιασε στενές φίλιες μ' έναν Ερυθρόδερμο φύλαρχο και του μαθαίνει πώς να παίξει το «μπινιού», το εθνικό τους όργανο και παρακάτω στέκομαι έκστατος μπροστά σ' ένα περίεργο πρόσωπο. Είναι ένας πανύψηλος άραπης που φορεί ένα μανδύα θαλασσί χρυσοκέντητον και στο κεφάλι έχει μια πανύψηλη τιάρα. Πίσω του έρχεται ένας άλλος άραπης ντυμένος στα κόκκινα, που κρατάει το πρώτου μιά θεόφαρδη όμπρέλλα που το ύφασμά της δεν

φαίνεται απ' το κέντημα. Ρωτώ και μου λένε πως είναι ο φύλαρχος της Άβεσκούτας (Βρετανική Νιγερία) και πως τ' όνομά του είναι Όμπά Άλαγιελουόζ. (Όρατο κι' εύκολο ονοματάκι, έ, τί λέτε.)

Και ξέρετε πειρά είναι το συμπέρασμά μου από αυτή την επίσκεψη; Πώς βλέποντας κανείς τόσες χώρες βαλμένες κοντά-κοντά, τόσους διαφορετικούς τύπους, νοιώθει βαθειά μέσα του πως στην πραγματικότητα τίποτα δεν χωρίζει τους ανθρώπους. Ούτε τα σύνορα, ούτε οι διαφορετικές γλώσσες, ούτε οι διαφορετικές φυλές. Άς μαλλώνουν οι διάφοροι λαοί μεταξύ τους. Ό,τι κι' αν κάνουν, όταν τύχη να βρεθούν μαζί, δίνουν την εντύπωση πως δεν σχηματίζουν παρά μόνον μια μεγάλη οικογένεια. Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΓΩ ΚΙ' Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ

Χαρισμένο στη Χιονία

Έχω μια πολύ καλή φίλη. Μοναδική κυριολεκτικώς, γιατί σκεφτήτε, ότι ενώ όλες μου οι άλλες φίλες έχουν δυο πόδια, αυτή έχει τέσσερα κι' ακόμα μια ουρά. Μη φοβηθήτε. Δεν πρόκειται περί τέρατος. Κάθε άλλο μάλιστα είναι πολύ σωστή και πολύ χαριτωμένη.

Μα μην ανυπομονείτε τόσο, θα σας πω περί τίνος πρόκειται. Δεν είναι άλλο, αυτή έχει τέσσερα κι' ακόμα μια ουρά. Μη φοβηθήτε. Δεν πρόκειται περί τέρατος. Κάθε άλλο μάλιστα είναι πολύ σωστή και πολύ χαριτωμένη. Μια μην ανυπομονείτε τόσο, θα σας πω περί τίνος πρόκειται. Δεν είναι άλλο, αυτή έχει τέσσερα κι' ακόμα μια ουρά. Μη φοβηθήτε. Δεν πρόκειται περί τέρατος. Κάθε άλλο μάλιστα είναι πολύ σωστή και πολύ χαριτωμένη. Μια μην ανυπομονείτε τόσο, θα σας πω περί τίνος πρόκειται. Δεν είναι άλλο, αυτή έχει τέσσερα κι' ακόμα μια ουρά. Μη φοβηθήτε. Δεν πρόκειται περί τέρατος. Κάθε άλλο μάλιστα είναι πολύ σωστή και πολύ χαριτωμένη.

καλά—μου το είπε η φιλενάδα μου ή κ. Ψιψίνα, πως έτσι γίνεται πάντα—θα μου τα σκοτώσετε, θα μ' αφήσετε ένα μόνο. Λοιπόν; πού είναι η αγάπη σας;

Πάνε δυο μήνες από τότε. Καθόμαστε στον καναπέ, εγώ, ή κ. «Πούντο», και τα τρία πουντάκια της. Η καλή μαμά προσπαθεί μ' ένα γλυκό νιχά (ν)ούρισμα να τα κοιμίσει. Επί τέλους τα κατάφερε. Τώρα κοιμούνται τα τρία παιδάκια της, τα πρώτα της. Έννοείτε τώρα ότι αυτό—που είναι δηλ. τα πρώτα της—δεν την εμπόδιζε διόλου να τα αναθρέψει με όλους τους κανόνες της μοντέρνας παιδαγωγικής. Και σας βεβαιώνω, ότι θα δυσκολευτήτε πολύ, αν θέλετε, να βοηθήτε άλλα γατάκια με τόσο καλή ανατροφή. Άρκει να σας πω ότι δεν... λερώνουν ποτέ, εκεί που δεν πρέπει. Η καυμένη ή γατίτσα μου πως τα καμαρώνει, τι χαρούμενη που είναι. Τη βλέπω και νοιώθω κι' εγώ μια μεγάλη χαρά. Έσσωα από το θάνατο τρεις υπάφξεις και έδωσα τη χαρά σε μιάν άλλη. Είναι μεγάλη αλήθεια, ικανοποίηση να αισθάνεσαι τους άλλους ευτυχισμένους εξ αιτίας σου.

Ένας απαλός ήχος φτάνει στ' αυτιά μου, μια θερμή πνοή μου χαϊδεύει το χέρι. Η φίλη μου, που δείχνει την ευγνωμοσύνη της.

Απλή Καρδιά [B]

ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Άγαπώ πολύ τα παιδάκια. Τα πρωινά της Κυριακής που δεν έχω σχολείο μ' άρσσει να πηγαίνω στους παιδικούς κήπους και να πολλαβαίνω το θέαμα του πολύχρωμου και πολύμορφου μικρόκοσμου.

Αλήθεια, σου κάνει έκπληξη το πλήθος του. Λες και τα παιδάκια είναι κλεισμένα όλες τις άλλες μέρες, και περιμένουν την Κυριακή να ξεχυθούν στους κήπους ανάμεσα στα λουλούδια—λουλούδια κι' αυτά δλο χόρη—και να μεθύσουν με τις τρελλές αχτίδες του ήλιου.

Τα μικρότερα στα καρροτσάκια που τα σέρνουν οι νταντάδες κοιτούν περιέργα γύρω τους κι' απλώνουν τα χεράκια τους, σαν να θέλουν να πιάσουν τα έντομα που άρχισαν να πετούν με τις πρώτες ανοιξιάτικες μέρες, τον ήλιο που παιχνιδίζει με τις μπουκλές τους, τα μεγαλύτερα παιδάκια που παίζουν δολογικά τους.

Ω αυτά δεν στέκονται στιγμή ήσυχα. Χοροπηδούν, τρέχουν, φωνάζουν, γεμίζει η ατμόσφαιρα από χαρούμενα γέλια, οι καρδούλες από ευτυχία.

Γι' αυτά ή ζωή δεν κλείνει παρά χαρές και παιχνίδια. Και τα μαγουλάκια κοκκινίζουν, γιαιλίζουν τα ματάκια.

Άγαπώ όλα αυτά τα παιδάκια, τα ζωηρά, τα τρελλά, μα πιο πολύ κάτι άλλα που τα παιχνίδια και τα τρεξίματα έχουν ξεγραφτεί απ' την ζωή τους. Τα άρρωστα παιδάκια που τα φέρνουν σ' ένα καρρότσι ξεπαλμένα. Τα μάτια τους κοιτάζουν με σοβαρή μελαγχολία την γύρω τους τρελή χαρά, κι' αυτά μένουν άκίνητα μπροστά στο κατάφλι της ευτυχίας με μια έγχαρτηρή που κάνει κατάπληξη, με τα μάτια ορθάνοιχτα και στεγνά, μα την καρδούλα τόσο ματωμένη!

Διπρόσωπη [A]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρώτησε κάποιος έξυπνος τη Δοξαμένη Ύδρα, πως τάχα να ονομάζεται ο Βασιλιάς του Άδη. Και κίνη δίχως να σκεφθῇ και δίχως να τὰ χόρη άμέσως αποκρίθηκε τὸν λέν... Βασιλεῖ... άδη, Οηριοδαστήης

***

Η Μαμά : Λέπει ένα κουμπι από την μπλούζα σου, Γιώργο. Γιώργος : Καλέ όχι, μαμά, εδώ τώχω, μες στη τσέπη μου.

Δοξαμένο Άκρωτήρι

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 42 οδός Ευριπίδου
την 27 Οκτωβρίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρ της Γαλλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διάπλησι», διοργανώσε διεθνομαθιαίες ειδικές εκπομπές για τα Έλληνοπαιδιά, τόσο του Εσωτερικού όσο και των Ελληνικών παροικιών του Εξωτερικού ως εξής : Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Νοεμβρίου, θα είναι διπλό. Κι' ανάμεσα σ' άλλα, θα έχη και τα Νέα του 1938. Έτσι... περιμένετε το άνωπορόνως.

Σας θυμίζω και το δώρο στο Φαίδωνα, που πρέπει να γίνει μέσα σ' αυτό το χρόνο. Τώρα που θα μού στείλετε για τη συνδρομή σας, για κανένα ξεπάθωμα ή για κανένα Τόμο μου που θα αγοράσετε με το πρόνιο, θυμηθήτε να αρωσάσετε κι' ένα μικρό ποσό για το δώρο. Καθώς βλέπετε, πληρώνουν να μαζευθούν τρεις χιλιάδες δραχμές. Αν ως το τέλος του Δεκέμβρη οι τρεις αυτές γίνουν τέσσερις, θα είναι πολλές. Μην το χέσατε λοιπόν αγώ; Όπωςδήποτε, στείλε τώρα κι' άλλο. Από τη Συλλογή σου δημοσιεύσε άλλη μια Άσκηση που είναι πραγματικώς έξοχη. Μη στείλεις άλλη για την ώρα. Περιμένω τη σχετική προκήρυξη.

Κι' εγώ, Άγγέλα Γιάννα, δεν θυμώμαι πόσον καιρό είχες να μού γράψεις. Με χαρά είδα τι καλά που πήγαν οι Διαγωνισμοί και τι ωραία πέρασε στη Χίο. Πολύ ευχαρίστη κι' αυτά που μού γράφεις για τη νέα σας καθηγήτρια. Άφου σ' ανεινών την αγαπάτε τόσο, θα μαθαίνετε βέβαια πὸ εύκολα μαζί της και ταράχια Έλληνικά και τα νέα.

Η επίδραση της μουσικής. Σόγια, είναι διάφορη στους διαφορετικούς ανθρώπους. Άλλοι—όπως εσύ—δεν είναι μελαγχολικοί κι' ακούν μουσική γίνονται χαρούμενοι κι' άλλοι, και χαρούμενοι, όταν είναι, όταν ακούν μουσική, γλυκομελαγχολούν. Είναι, βλέπετε, σαν τη... Γεωγραφία που εσύ δεν σ' αρέσει και μένα μ' αρέσει. Στο έρχόμενο φυλλάδιο θα ιδής τα νέα μουσικογραφία του 1938 κι' είναι βέβαιη πως θα ευχαριστηθής πολύ!

Χιόνι, σήμερα ήρθε η σειρά σου, να σου απαντήσω στο καλό και μεγάλο σου γράμμα. Δεν ανησυχώσα όμως, γιατί ήξερες πως το έλαβα κι' εξέστλεσα τις παραγγελίες σου. Πόσο μ' ευχαρίστησε, απαντητή μου παλιά φίλη, που και στα ξένα, και παντρεμένη, δεν με ξεχνάς! Σ' ευχαριστώ για τα καλά, τα γεμάτα αγάπη λόγια σου... Δεν ήξερα πώς είχες κορούλα και την έχασες. Ο Θεός που σου την πήρε, ελχομαι να σου στείλῃ άλλη στη θέση της.

Χαριτωμένο, Ροζελάντια, το γράμμα αυτό που μού το έγραψες στην τάξη, σὲ ώρα που έλειψες ένας καθηγητής κι' οι άλλες γύρω σου μιλούσαν και τραγουδούσαν... Έτσι λοιπόν, κάθε πρωί, για να πᾶς στο σχολείο σου, περνᾶς το Βασιλικό Κήπο, την ώρα που ξυπνᾶ, και σου φαίνεται πως είσαι ακόμα κοντά στη φύση, που με τόσο λύπη την αποχωρήθηκες όταν τελείωσε το καλοκαίρι κι' αποχρεώθηκες να γυρίσεις στην Αθήνα. Τι καλά!

Δεν πειράζει, Μπέττυ, που είχες αργήσει να μού γράψεις—γιατί στο μεταξύ έλαβα, νομίζω, κι' άλλο γράμμα σου—αφού είχες τη μελέτη για τις εξετάσεις. Οι κόποι σου, είδα, ανταμειβθήκαν και σὲ συγχάρω για τὸς λαμπρούς βαθμούς στα προφορικά, που θα είναι βέβαια οι ίδιοι και στα γραπτά. Ναί, κουραστικό το φαινό σου καλοκαίρι, αλλά το έρχόμενο

θα είναι πιο ξεκούραστο και πιο ωραίο. Έτσι γίνεται πάντα. Άννα Μ. Πιπινέλη. Τὸν Ιούνιο τὰ παιδιὰ δὲν θέλουν ἄλλο παρὰ νὰ κλείσῃ τὸ σχολεῖο, καὶ τὸ Σεπτέμβριον δὲν βλέπουν τὴν ὥρα νὰ ξανανοίξῃ. Σοῦ εὐχομαι κἄθε πρόδοιο καὶ σὴν ἐφεσινὴν σου τάξῃ. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ βγάξω δωδεκάσέλιδο φυλλάδιο κατ' ἔθδομα. Κἄμετέ μου καθέννας σας ἀπὸ ἓνα νέο συνδρομητὴ, νὰ τὸ ιδῇτε. Ἐσπαθώμα, ἔσπαθώμα! Καὶ τώρα εἶναι ἡ κατάλληλη ἐποχὴ, πὺ πλησιάζει ὁ Δεκέμβριος, ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου μου χρόνου.

Υποθέτω, Αἰλιὰ, πὺς ἡ τάξῃ αὐτὴ πὺ θὰ προστεθῇ, θὰ εἶναι γιὰ ἐκείνους μόνον πὺ τὴν ἀρχίζουσι τὸ Γυμνάσιο. Ἡ τάξῃ σας, ἡ 11η, θὰ ὀνομασθῇ 12η καὶ σῖς θὰ τελειώσετε φέτος. Ἐτσι, τουλάχιστον, εἶναι ἐδῶ πὺ προστέθηκαν ἐπίσης τάξεις. Γιατὶ τὸ ψευδώνυμό σου τὸ γράφεις μὲ ὕψιλον (Αἰλιὰ); νομίζω πὺς δὲν ὑπάρχει λόγος. Γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία σου πρέπει νὰ μού στείλῃς καὶ 40 δραχμὲς γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ κλισέ. Μόνον ὅσοι παίρνουν Ἀ' Βραβεῖο ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὴ δημοσιεύσῃσι δωρεάν. Οἱ ἱσότητοι ὅμως Ἀ' Βραβεῖου στὸ Διαγωνισμό Ἀύσεων πληρώνουν γι' αὐτὴ τὴ δημοσίευσιν. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ οἱ ἱσότητοι δὲν εἶναι ἓνας καθε φορὰ καὶ σὲ καθε Τάξῃ, ἀλλὰ πολλοί.

Περίεργο μὺ φαίνεται, Ἐφουνα, νὰ μὴν ἐμαθες ἀκόμα γιὰ τὸ κομμάτι σου, ἀφὺ εἶναι τώρα τρεῖς μῆνες πὺ τὸ ἐστειλῃς. Μὴν τὸ χέσατε λοιπὸν ἀγῶ; Ὅπωςδήποτε, στείλε τώρα κι' ἄλλο. Ἀπὸ τὴ Συλλογὴ σου δημοσιεύσε ἄλλη μιὰ Ἀσκηση πὺ εἶναι πραγματικῶς ἔξοχη. Μη στείλεις ἄλλη γιὰ τὴν ὥρα. Περιμένω τὴ σχετικὴ προκήρυξιν.

Κι' εγώ, Άγγέλα Γιάννα, δεν θυμώμαι πόσον καιρό είχες να μού γράψεις. Με χαρά είδα τι καλά που πήγαν οι Διαγωνισμοί και τι ωραία πέρασε στη Χίο. Πολύ ευχαρίστη κι' αυτά που μού γράφεις για τη νέα σας καθηγήτρια. Άφου σ' ανεινών την αγαπάτε τόσο, θα μαθαίνετε βέβαια πὸ εύκολα μαζί της και ταράχια Έλληνικά και τα νέα.

Η επίδραση της μουσικής. Σόγια, είναι διάφορη στους διαφορετικούς ανθρώπους. Άλλοι—όπως εσύ—δεν είναι μελαγχολικοί κι' ακούν μουσική γίνονται χαρούμενοι κι' άλλοι, και χαρούμενοι, όταν είναι, όταν ακούν μουσική, γλυκομελαγχολούν. Είναι, βλέπετε, σαν τη... Γεωγραφία που εσύ δεν σ' αρέσει και μένα μ' αρέσει. Στο έρχόμενο φυλλάδιο θα ιδής τα νέα μουσικογραφία του 1938 κι' είναι βέβαιη πως θα ευχαριστηθής πολύ!

Χιόνι, σήμερα ήρθε η σειρά σου, να σου απαντήσω στο καλό και μεγάλο σου γράμμα. Δεν ανησυχώσα όμως, γιατί ήξερες πως το έλαβα κι' εξέστλεσα τις παραγγελίες σου. Πόσο μ' ευχαρίστησε, απαντητή μου παλιά φίλη, που και στα ξένα, και παντρεμένη, δεν με ξεχνάς! Σ' ευχαριστώ για τα καλά, τα γεμάτα αγάπη λόγια σου... Δεν ήξερα πώς είχες κορούλα και την έχασες. Ο Θεός που σου την πήρε, ελχομαι να σου στείλῃ άλλη στη θέση της.

Χαριτωμένο, Ροζελάντια, το γράμμα αυτό που μού το έγραψες στην τάξη, σὲ ώρα που έλειψες ένας καθηγητής κι' οι άλλες γύρω σου μιλούσαν και τραγουδούσαν... Έτσι λοιπόν, κάθε πρωί, για να πᾶς στο σχολείο σου, περνᾶς το Βασιλικό Κήπο, την ώρα που ξυπνᾶ, και σου φαίνεται πως είσαι ακόμα κοντά στη φύση, που με τόσο λύπη την αποχωρήθηκες όταν τελείωσε το καλοκαίρι κι' αποχρεώθηκες να γυρίσεις στην Αθήνα. Τι καλά!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Μέγας Άλέξανδρος, ά. (ΜΡ).

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

19° Δελτίο Εισφορών

Από προηγούμενες εισφορές δρ. 2,752
Δινίδες Λεωνίδα Παρρά . . . 100
Πικροδάφνη 100

Τὸ ὅλον μέχρι 29 Ὀκτωβρίου : δρ. 2,952

Η Διάπλησις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Μπετόβεν (ἐξετέλεσα) εὐχαριστῶ γιὰ τὴς εἰκόνας! Λαῖδα Μπερόνι (δὲν πειράζει, περιμένω) ἀπάντησιν ἔλαβα νὰ μού γράψῃς στὸν θέλῃς καὶ μὴ σὲ μέλει! Βυζαντινὸν Ἀετὸν (ναί, μπόρεῖς νὰ συμπληρώσῃς τὸν παλιὸ τόμο τῆς μητέρας σου) ὑπάρχουν περασμένα φυλλάδια πρὸς δρ. 2,50 τὸ καθένα! Ἑλλην Τιμ. Ἀργυροπούλου (τώρα λοιπὸν εἶσαι στὴν πόλιν, καὶ δὲν θάχῃς πιά παράπονο γιὰτὶ οἱ ἔσπετες πέρασαν) σοῦ ἔστειλα ἓκ νέου τὸ 43ο! Σταυρολέο (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν) χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πὺ θὰ φροντίσῃς καὶ γιὰ τὴ διαδόσῃ μου! Ἀττέ Ἰράμ (τὸ ἐξυπνότατο γράμμα πὺ ἔγραψες στὸν Ἀνανία γιὰ τὴ γιορτὴν του, τοῦ τὸ ἔστειλα στὸ Παρίσι ὅπου μὲνι ἀκόμα γιὰ τὴν Ἑκθεσὴν) Κατόκοπον 33 (δὲν πειράζει γιὰ τὸ χαρτί, τὰ γράμματα μόνον ἡθελα νᾶναι καλύτερα ἄς εἶναι, περιμένω νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ τὸ ἐρχόμενο. ἐκτενέστερο καὶ προπάντων καθαρώτερο) Χαρίλαον (Ὁδῆγὸ καὶ λυσόδωρον ἔστειλα!) Νικόλαον Βακετόπουλον (ἀτακτὴν ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα) οὗτε τὸ ζητοῦμενο πρόσωπο κρύβεται καλὰ, οὗτε τὸ ἄλλο φαίνεται πὺς κάποιον ζητεῖ! Τσιγγανοπούλαν τῆς Ἐρύσου (συμμορφώθηκα, ἀλλὰ ἐπρεπε νὰ μού ἐπιστραφῇ ἡ μὴ σειρά!) Τ. Ι. Τζαυτῆζην (σὲ συγχάρω, καλὴ πρόδοιο καὶ στὸ Γυμνάσιο!) Ὁρεσιβίαν (τοὺς εἶδα, ἀλλὰ πάλι δὲν βρῖσκω τὴ Μ. Εἰκόνα δημοσιεύσῃ, γιὰτὶ οὗτε ὁ σκύλος οὗτε ὁ βαρκάρης σχηματίζονται καλὰ εἶναι πολὺ δύσκολο αὐτὸ τὸ εἶδος!) Μικαέλαν, Ραῖμόν, Πορθητὸν τοῦ Εὐρίπου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου θὰ πᾶντῃς στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου.

578. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μιὰ ἐρώτησιν θὰ κάμω : Σὺν ἐρχόμεσθε ἀπ' τὴ Σάμο Καὶ πηγαίναμε στὴ Θράκην, Εἴδαμε κι' ἓνα νησί. Ποῖο ἄν' ὅλα λὲς εἶς; Μὰ γιὰ κοίταξέ λιγάκι.

Χαρυχὴ τῆς Νιότης
579. Στοιχειόγραφος
Οἱ εἰρητοεὺς μιλοῦσαν
Σὲ μένα, συζητοῦσαν,
Καὶ δόξα εἶχα μεγάλη.
Μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι;
Σκοτάδι εὐθὺς προκύπτει
Κι' ὅλη τὴ γῆ καλύπτει.
Τσάρεβιτς

580. Μεταγραμματισμὸς-Τονόγραφος
Τὸ φυλλάδιον, τὸ ξυγνῶναι,
Στὸ κυνίγι, τὸ σκοτίνω.
Κεφαλὴ τοῦ ἀλλάζεις μόνον,
Ἀναβράζεις καὶ τὸν τόνο,
Καὶ μὲ κανεὶς νὰ παγῶναι.
Ὁδρανὸς Πολύφωτος

581. *Αἴνιγμα*

Ζῶο πού δὲν ἐτράνεψε,
Τὸ ἀρσενικό μου, ἀκόμη,
Τί νόστιμο καὶ τρυφερό!
Καὶ μιὰ τρανή, περιφρημη,
Τὸ θηλυκό μου, πόλη
Ποῦ θὰ τὴν εὕρῃς στὸ φτερό.
Λευκοποργιώτης

582. *Ἐξάγωνον*

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων,
ὥστε νὰ γινώσκωνται, ὁ-
ριζοντίως καὶ καθέτως
τὰ ἴδια, κατὰ σειρὰν: αἰ-
σθητήριον, θεὰ, δημη-
τριακόν, νομοθέτης, 5
Ἰησοῦς Χριστός, τὸ ἐξ
οὗ τὸ ὕψος, πριγγιπικός τίτλος.
Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι

583. *Κρυπτογραφικόν*

12345671 = Κοσμοκράτωρ.
2345571 = Θεός.
36371 = Ὁπώρα.
43541 = Χρήσιμον ἐν πολέμῳ.
52371 = Κάτοικος ψυχρᾶς χώρας.
621 = Σύνδεσμος.
741 = Τρώγεται.

Χαραυγὴ τῆς Νιότης

584—588. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

λίθος, οὐλή, κρίσις, κυλῶ, χωρίς.

589. *Ἀκροστιχίς*

Τάχρικα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν κράτος νοτιοαμερικαν-
ικόν:

1, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν Βασίλισσα
τῆς Ἑλλάδος 3, Δένδρον ἀειθαλὲς καρ-
ποφόρον 4, Ζῶον φορηγόν 5, Ἀρ-
χαία πόλις τῆς Αἰγύπτου 6, Πόλις τῆς
Θεσσαλίας 7, Παχύδερμον 8, Ἐνδο-
ξος πρωτεύουσα.

Ἀνατέλλων Ἥλιος

590—594. *Ὁμοιόμορφα Ἑλλισπο-
σύφωνα.*

ααα

1 Νεοέλλην ποιητής.—2, Ὁρος τῆς
Γραφῆς περιφημον.—3, Διαβολικὸν ὀ-
νομα.—4, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.—5,
Ζυμαρικόν.

595. *Γεῖφος*

τον τον
Κ Λ' Η Ξ ζ
τον τον
τον

Ἀρτανιάν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 33.

396. Μά-χέρι, Μαχαίρι.—397. Λαγός-
Γάλος.—398. Αὐτός-ἀετός.—399. Ἡ
χελώνα.—400. Ὁ Νίκος (ἈντΩΝΗ,
ΚΩΣτα...—401.

402. *ΤΗΛΕ-*

ΜΑΡΟΣ (ἦλος,
λόχος, ἔλος,
Μῆλος, ἄλσος,
χάσμα, ὄχλος,
Σάχη). 403. Τὸ
πτερωτὸν εἶναι
τὸ Ω: Ὡρα,
Ρωμύλος, Προ-

τεύς, Βοιωτία, Ἑλικὼν.—404. ΑἰΕΝ
ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ (γαῖα, μΕΝω, παΡά,
ΙΣτός, ΤΕμνω, ΥΕτός, ΙΝα).—405.—
Διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη (δι'
Ἑλλη Θ, εἰς Τ 6, ὧν σὺν αἰ τεθῇ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 1 ὁ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις: μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδεδεμένοι πληρῶνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΖ'—742]

Χιονισμένο Δενδράκι, τί γίνεται ὁ Πί-
πης; Φοῖδε, τί δράση ὁ Σύλλογος!
Ὁμίχλη

[ΛΖ'—743]

Ἀφρισμένη Θάλασσα, οὐδεμίαν ἔχω
σχέσιν μὲ τὴ Νεοφερμένη, μὲ τὴ Σπη-
λιώτισσα πολλές. Μὲ ξέρεις χωρὶς νὰ τὸ
ξέρεις! Σοῦ ἄρεος τὸ γλέντι καὶ οἱ μαν-
τινάδες τοῦ Βογιατζομανώλη τὴ βραδυὰ
τῆς Παναγίας; ΑΜΦΙΤΡΩΝ

[ΛΖ'—744]

Ἀμφιτρώων, εἰμαι πολὺ ἀπασχολημένη
δὲν ἀλληλογραφῶ.

Ξανθὴ Κρητικοπούλα

[ΛΖ'—745]

Ριγολέτος = Θ. Ἀργυρίου. Θὰ σοῦ γί-
νῃ ἄραγε μάθημα;

Ἀτρώμητη Κρητικοπούλα

[ΛΖ'—746]

Ετοιμάσου, Διαπλάσσοκοσμε, νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃς τὸν ΜΕΓΑΝ ΑΔΕΕΑΝΑΡΟΝ

[ΚΖ'—747]

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ», ὡς
ὑπερφυλακιστὴς ποὺ μὲ δεχθήκατε
στὸν σύλλογόν σας. Θηριοδασατής

[ΛΖ'—748]

Κόμη Ὀπλιγκαντῶ, διαβίβασον τῇ
ποιούντῃ τὰς ἀγγελίας Σοῦ, κατα-
θαλεῖν μέλκονα ἐπὶ προσπάθειαν ἐρμη-
νεύας: (ΛΖ'—683)!, ὁπότε δλωρς περιττὰ
εἰσὶν τὰ τῆς (ΛΖ'—720).

Συριανὸς

[ΛΖ'—749]

Ἄλλο κι' αὐτό! ὁ Κόμης Ὀπλιγκαντῶ
θεωρεῖ... ἀναψυχὴ νὰ τρώῃ κα-
ραμίδες ἀπὸ τὸν Σίλλερ

[ΛΖ'—750]

Κόμη Ὀπλιγκαντῶ, ἀσχολοῦμενοι
διὰ τελευταίαν φοράν μὲ τὴν μικρὴν
ὑψηλότητά σου, πρὸς διευκόλυνσίν σου,
σοῦ λέμψ καὶ τὸ δνομα αὐτοῦ ποὺ νομί-
ζεις γιὰ τὸν Σίλλερ. Ὁ Σίλλερ δὲν εἶ-
ναι ὁ ΔΩΡΗΣ ΔΕΗΜΟΥΤΗΣ! (Διάπλ.:
Βεβαίωτα!) Ἀδικοκαρμιδοσκοτώθηκες,
μπεμπέκιον! —Συριανὰ Διαπλάσσοπουλα
σὰς διαβεβαιώμεν κατηγορηματικῶς διὰ
τελευταίαν φοράν ὅτι ὁ Συριανὸς δὲν εἶ-
ναι οὔτε ὁ Ἐλευθέριος ΘΕΟΧ. Κων-
σταντινίδης (Διάπλ.: Βεβαίωτα) δὲν
εἶναι!).

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΖ'—751]

Παιχνιδάρα, χαριετίσματα στὸν Τρότ
ἀπὸ τὸ Gerda. Ἄλλα τόσα, ὅλμ-
μένη Μελωδία στὸ Bolly. Δεῖλδ

[ΛΖ'—752]

Μελέκ, χαριετίσματα ἀπὸ τὴ Μπέλλα
καὶ τὴ Λία. Δεῖλδ

[ΛΖ'—753]

Συριανέ, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι δὲν λέγ-
σαι Μιχ. Ἐπιμένω ὅμως ὅτι λέγεται
Κωνσταντινίδης Δέν λέγομαι Τομπινός
(Διάπλ.: βεβαίωτα). Rien ne sert de
courir; il faut partir à temps...!!!
Ἀναιρῶ [ΛΖ'—658].

ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

[ΛΖ'—754]

Ἀπρόσωπη, ἀλληλογραφεῖς; Ποῖα
ἡ διεύθυνσις ἰσου; — Πόλις τῶν Ὀ-
νείρων, θὰ ἀξιώθῃ τάχα ὁ Πύργος νὰ βγά-
λῃ μιὰ δικηγορίνα σὰν ἐσέ; Ἀδελόν.

Μεγάλῃ Ἰδέα

[ΛΖ'—755]

«Μυνηριώδεις Κατάσκοποι», πολὺ
θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ γραφῶ μέλος στὸ
σύλλογόν σας. Μὲ δέχεσθε;

ΙΜΠΕΛΜΑΝ

[ΛΖ'—756]

Κεραμίδες! Ραμῆς=Νικολαῖδης. Αἰώ-
νιος Θρύλλος=Βεῖκόπουλος...Μπέο...
Ἐκδικηθῆτε τὸν ΜΙΚΡΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ

[ΛΖ'—757]

Στέφανε τῆς Δέξης γιὰ τὴ γιορτὴ σου
δέξου τίς θερμότερες εὐχές μου.

Κανάσκοπος 33

[ΛΖ'—758]

Θηριοδασατή, βλέπω πῶς καὶ ἐσέ
σὲ παίραξ ἡ ζέστη. Ἐτοί δὲν εἶναι;

Κατάσκοπος 33

[ΛΖ'—759]

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ: ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΜΕΤΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΛΖ'—760]

ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΠΟΛΙΑ [ΛΖ'—721]. Ἡ ἀ-
λεποῦ δὲν ἔφτανε τὰ σταφύλια καὶ
τάλας ξυνά. Κόμη, οὔτε γὼ ἀσκολοῦμαι
μὲ ἀποκαλύψεις λαφροφανταγμένων, ὅμως
μοῦ κἀνθρες στὸ στομάχι μὲ τίς πάρλες
σου, σοῦ ἐξαπολύω λοιπὸν μερικὸς πλὴν-
θους: Νίκος Γ. Βασιλάκης νῦν Κόμης Ὀ-
πλιγκαντῶ καὶ μέλλων Βαρόνος Φὼν Σά-
χλεν.

[ΛΖ'—761]

Πονεμένη Καρδιά, ἀκόμη νὰ περιμέ-
νω; Ἐγγραφα στίς 10 περασμένου μη-
νός.

ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΖ'—762]

Πρωτοπαίνοντας σὴν κίνηση χαιρε-
τῶ δλους-ες. Γλαυκώπης Ἀθηνᾶ, ἔχς
λιγώτερα νεῦρα!

Τόμπολα

[ΛΖ'—763]

Ἀγοράζω Ἑλληνικά Γραμματόσημα.
Κοινὰ 25 Δραχ. τὰ 1000. Β. Κων-
σταντίνου, Παναπιστημιού, Ἐκατονταστή-
ριδος 25 Δραχ. τὰ 100. Σταίλας: Ἀ.
Κατσανόπουλον, Ν. Ζωῆδου—27, Κομο-
τινήν.

[ΛΖ'—764]

Κόμη Ὀπλιγκαντῶ, ἰσως ἡ σιωπὴ
σου νὰ κατανικήσῃ τὴ γλωσσότητα
τῶν μωροδαλίων (Ἰβραήπουλου, Κων-
σταντινίδη, Συριανὸς καὶ Θηριοδασατοῦ)
καὶ τοὺς κἀνὴ νὰ πάφουν τὰς φλυαρίας των.

Ὁ ἀπὸ σήμερον σύμμαχός σου

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσσοκοσμου

[ΛΖ'—765]

Πόλις τῶν Ὀνείρων, μαθαίνω ὅτι ὅλο
νέες κτενιστὲς λανσάρεις στὸν Πύργο.
Ἀλήθεια νάνα;

Μεγάλῃ Ἰδέα

[ΛΖ'—766]

Ὅσοι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ πορτραῖτο
τῆς Πόλεως τῶν Ὀνείρων:—Μάτια
φωτιά ἀναμμένα, —Μαλλιά μακρὰ, στή
μέση χωρισμένα. —Στὸ σῶμα Ἀφροδίτη
μοιάζει—Καὶ ἡ περπατησιὰ τῆς ὅλο νᾶζει!

Στέλλα Βιολάντη

[ΛΖ'—767]

Πόλις τῶν Ὀνείρων, καλὴ ἐπιτυχία
στὲς πανεπιστημιακὲς ἐξετάσεις σου
καὶ νὰ ἀριστεύσῃς. Τὸ περίμενες τὸ παρα-
πάνω;

Στέλλα Βιολάντη